

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/261/2020
Identifikačné číslo spisu:	8114220987
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8114220987.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu A. R., bývajúceho v K., O. XXXX/X, zastúpeného KAIFER advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Košiciach, Fibichova 11, proti žalovanej Obci Lemešany, so sídlom Lemešany 186, IČO: 00327344, zastúpenej PALŠA a PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r. o., so sídlom v Prešove, Masarykova 13, o zaplatenie 4 500 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9C/195/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. júna 2020 sp. zn. 7Co/12/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 17. októbra 2019 č. k. 9C/195/2014 - 363 v spojení s opravným uznesením zo 6. decembra 2019 č. k. 9C/195/2014 - 397 výrokom I. zamietol návrh na prerušenie konania, výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.500 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne z tejto sumy od 12. júla 2014 do zaplatenia a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. vyslovil, že žalovaná má zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 77,86 %. Vo výrokoch V. až VIII. rozhodol o trovách titulom znaleckého.

1.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázanú skutočnosť, podľa ktorej medzitýmnym rozsudkom okresného súdu z 19. februára 2015 č. k. 9C/195/2014 - 52, ktorý potvrdil Krajský súd v Prešove rozsudkom z 29. októbra 2015 č. k. 7Co/174/2015 - 96, bolo rozhodnuté, že právo žalobcu na náhradu za neoprávnené užívanie nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. F., zapísanej na LV č. XXX ako parcela č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 1000 m² žalovaným je dané. Predmetom konečného rozhodnutia ostalo iba určenie výšky bezdôvodného obohatenia. Otázkou základu nároku z hľadiska premĺčania sa už nebolo možné zaoberať. Základ nároku žalobcu bol daný za celé ním požadované obdobie. Pokiaľ išlo o výšku bezdôvodného obohatenia, žalobca požadoval sumu 1,50 € za m² za jeden rok, pre nesúhlas žalovanej bolo v konaní

nariadené znalecké dokazovanie. Žalobca predložil znalecký posudok č. 149/2015 P. P. Z., ktorý sa však k výške primeranej ceny nájmu za obdobný pozemok nevyjadril. Určil len všeobecnú hodnotu pozemku vo výške 28 600 €. Následne do konania pribratý znalec P. S. A. stanovil v znaleckom posudku č. 209/2016 všeobecnú hodnotu nájmu za užívanie nehnuteľnosti za obdobie od 1. júla 2011 do 30. júna 2014 v celkovej výške 3.960 €. Žalobca predložil súdu znalecký posudok P. M. H. č. 176/2016. V ňom tento znalec dospel k záveru, že výška nájomného za užívanie nehnuteľnosti za sporné obdobie predstavuje sumu 6.777 €. Vzhľadom na existujúce rozpory bol do konania na vyriešenie tejto otázky pribratý znalecký ústav, a to Technická univerzita v Košiciach - Stavebná fakulta. Znalecký ústav dospel k záveru, že výška bežného nájomného predstavuje spolu sumu po zaokrúhlení 6 400 €. Nakoľko žalobca požadoval iba zaplatenie sumy 4.500 €, súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. júna 2020 sp. zn. 7Co/12/2020 na základe odvolania žalobcu i žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti potvrdil a zmenil rozsudok v spojení s opravným uznesením v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4 500€ od 12. júna 2014 do zaplatenia. Žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. Odmietol odvolanie žalovanej proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania ako neprípustné.

2.1. K námietke premlčania vznesenej žalovanou v prednese na prvom pojednávaní a v prvých písomných vyjadreniach k žalobe z roku 2014, odvolací súd uviedol, že táto sa nevzťahovala na bezdôvodné obohatenie. Žalovaná či už vo vyjadrení zo dňa 30. júla 2014 (č. 1. 9 spisu) alebo vo vyjadrení zo dňa 08. októbra 2014 (č. 1. 22 a 23 spisu) jednoznačne poukázala na to, že na užívanie nehnuteľností má riadny zákonom daný právny titul a to vecné bremeno, ktoré bolo zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z. V týchto podaniach žalovaná uviedla, že ak si žalobca uplatňuje nárok titulom bezdôvodného obohatenia, ide o nedôvodný nárok s poukazom na zákon č. 66/2009 Z. z. účinný od 1. marca 2009. Ak si ale uplatňuje odplatu za zákonom zriadené vecné bremeno, ide o oneskorene uplatnený nárok a z dôvodu právnej istoty žalovaná vzniesla námietku premlčania. Nárok si totiž vlastní nehnuteľností prvýkrát mohol podľa Občianskeho zákonníka uplatniť už dňa 1. marca 2009 a to dňom účinnosti danej právnej normy. Pri majetkovom práve sa premlčí nárok po márnom uplynutí všeobecnej trojročnej lehoty, teda v danom prípade sa tak stalo ku dňu 2. marca 2012. Vznesená námietka premlčania sa tak vzťahovala na odplatu za zákonom zriadené vecné bremeno podľa § 101 Občianskeho zákonníka, upravujúceho všeobecnú premlčaciu dobu a nie na premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia upraveného § 107 Občianskeho zákonníka. Námietka premlčania bola vyriešená v právoplatnom mezditýmnom rozsudku, na ktorý poukázal i odvolací súd.

2.2. Odvolací súd zmenil rozsudok v spojení s opravným uznesením v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania. Pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania opomenul prvoinštančný súd zohľadniť § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. V prejedávanej veci záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol pred 1. februárom 2013, a preto pri určení výšky úrokov z omeškania bolo potrebné vychádzať z § 3 ods. 1 nariadenia vlády, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V čase splatnosti pohľadávky žalobcu podľa § 563 Občianskeho zákonníka, v júli v roku 2014 základná úroková sadzba ECB predstavovala 0,15 %. Výška úrokov z omeškania mala teda správne predstavovať 8,15 %.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu, proti výrokom, ktorým bol potvrdený a zmenený rozsudok prvoinštančného súdu, podala žalovaná (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), v ktorom žiadala, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zmenil, prípadne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP odôvodnila argumentujúc tým, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Konkrétne namietala absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, a skutočnosť, že odvolací súd nerozhodol o jej

návrhu na prerušenie odvolacieho konania a to až do právoplatného skončenia dovolacieho konania v totožnej veci. Poukazovala na nesprávny právny záver, ktorý prijali sudy v medzitýmnom rozsudku, v ktorom rozhodli, že nárok žalobcu je daný, a namietala, že v tomto rozsudku sa mali sudy zaoberať námietkou premlčania nároku, ktorý vzniesla žalovaná pri prvom úkone.

3.2. V rámci namietania nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaná v podstate zopakovala svoju odvolaciu argumentáciu a prezentovala posudzovaný súdny spor cez prizmu ňou opakovane prezentovaného právneho názoru na vec. Tvrdila, že odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vidí vo vzťahu k posúdeniu uplatňovanej náhrady za užívanie nehnuteľnosti vo vzťahu k Občianskemu zákonníku v spojení so zákonom č. 66/2009 Z. z.. V ďalšom žalovaná (zhodne s odvolacou argumentáciou) podala vlastný výklad zákona č. 66/2009 Z. z. ktorý upravuje usporiadanie dovtedy neusporiadaných vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami, a primerane i k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ktoré boli delimitované na obce a vyššie územné celky v rámci reformy verejnej správy, konkrétne sa zamerala na § 4 cit. zákona, ktorý podľa dovolateľky spája vznik zákonného vecného bremena, pričom nesúhlasí, že by vznik vecného bremena mal byť spájaný výlučne len s jediným okamihom a to dňom účinnosti zákona. Podľa jej názoru bolo potrebné pri právnom posúdení veci o žalobou uplatnenom nároku vychádzať predovšetkým z Občianskeho zákonníka a z tam uvedenej koncepcie práv k cudzím veciam a vecných práv, či vecných bremien. Zákonné vecné bremeno síce vzniklo účinnosťou zákona č. 66/2009 Z. z., no vlastníka dotknutej nehnuteľnosti obmedzilo vo výkone vlastníckeho práva až dňom nasledujúcim po ukončení súkromnoprávneho vzťahu upraveného nájomnou zmluvou jej jednostranným vypovedaním zo strany prenajímateľa. Je pritom dôležité sa zamerať na skutočnosť, že dotknuté nehnuteľnosti užíva v rámci samosprávy na základe zákonom daného dôvodu a právneho titulu. samosprávy - vo verejnom záujme.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné, alternatívne zamietol ako nedôvodné. V podstatnom poukázal na vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Zastáva názor, že odvolací súd správne a aplikujúc relevantné ustanovenia právneho poriadku rozhodol o napadnutom rozsudku prvoinštančného súdu, jeho rozhodnutie v žiadnom smere nevykazuje znaky nepreskúmateľnosti, či arbitrárnosti, tak ako sa mylne žalovaná domnieva.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

6. V danom prípade vyvodila žalovaná ako prvé prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

6.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným

výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

7. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka tvrdí, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie) bolo nedostatočné, arbitrárne a vecne nesprávne. Obsah spisu však nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil.

7.1. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o náhrade vo výške 4 500 € a odkázal naň (§ 387 ods. 2 CSP), rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Súdy oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd náležite zdôvodnil svoje potvrdzujúce rozhodnutie založené na právnom závere, poukazujúc na právoplatný medzitýmny rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o danosti nároku, keď súčasne sa stotožnil so závermi súdu o výške bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti zo strany žalovanej, ktorú výšku súd prvej inštancie ustálil podrobne vychádzajúc z odstránenia rozporov v záveroch znaleckých posudkov. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP.

7.2. Dovolenie súd nezistil ani opodstatnenosť tvrdenia dovolateľky o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Tak isto, tú časť rozhodnutia (výrok o úrokoch z omeškania), ktorý zmenil odvolací súd, keď dospel k inému záveru, ako súd prvej inštancie, odvolací súd presvedčivo odôvodnil, keď uviedol, z akého právneho predpisu vychádzal a podal jeho správny výklad.

7.3. Pokiaľ dovolateľka chcela svojou dovolacou argumentáciou spochybníť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom, dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1 Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

8. K námietke žalovanej, že odvolací súd jej uprel procesné práva tým, že nerozhodol o návrhu na prerušenie odvolacieho konania, dovolací súd uvádza, že odvolací súd rozhodoval o odvolaní žalovanej proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (vo výroku svojho rozsudku). Je pravdou, že o návrhu na prerušenie odvolacieho konania, odvolací súd samostatným výrokom nerozhodol.

8.1. Ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet (§ 164 CSP).

8.2. Citované ustanovenie predstavuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Úlohou súdu je racionálne vyhodnotiť, či je potrebné konanie prerušiť s

prihliadnutím na zákonnú požiadavku rýchlej a účinnej ochrany ohrozených alebo porušených právom chránených záujmov (Čl. 2 a 17 CSP).

8.3. Rozhodnutie súdu o prerušení konania je procesným rozhodnutím, ktorým sa nerozhoduje o právach a povinnostiach strán sporu vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovali konečným spôsobom (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 204/2013, časopis Zo súdnej praxe č. 51/2014). Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávnosti, nemožno nevziať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú účastníkovi zachované všetky jeho procesné oprávnenia. Aplikujúc uvedené na konkrétnu vec potom dovolateľke nebolo postupom odvolacieho súdu odopreté, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

9. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplyva.

10. Žalovaná prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

10.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10.2. Ak dovolateľ odôvodňuje prípustnosť svojho dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

10.3. V rozhodovanej veci žalovaná pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dôsledne nepostupovala. Žalovaná v dovolaní vôbec nezadefinovala, nekonkretizovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neuviedla, v čom nesprávnosť jej riešenia odvolacím súdom podľa jej názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená, ani nešpecifikovala konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal podľa jej názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť, ale iba prebrala svoju odvolaciu argumentáciu a v nej obsiahnutý vlastný pohľad (v niečom i rozporný) zameraný predovšetkým na skutkový stav veci, z ktorého vyplýva, že ak by odvolací súd vyšiel zo skutkového stavu, ktorý ona považuje za správny, nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnomu posúdeniu, a to že by žalobe nevyhovelo. Dovolateľka ňou tvrdený odklon vyvodzovala iba z jedného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/49/2014, z ktorého vyplýva právna veta, podľa ktorej právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Z predmetného ustanovenia nevyplyva ďalšiemu vlastníkovi zaťaženého pozemku právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckych práv, z čoho vyplýva, že na predmetnú právnu vec nedopadá. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia ale nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Dovolateľke opomenula, že v predmetnej časti konania, po právoplatnom medzitýmnom rozsudku o danosti práva, bolo rozhodované len o výške nájomného, a ňou uvádzaný odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu, nemá vzťah k obsahu rozhodnutia.

11. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového a rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľkou uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Dovolací súd preto nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú právnu otázku eventuálne mala dovolateľka na mysli a ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie či odvolací súd, pretože v takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľkou a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalobca ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

12. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétne a riadne vymedzenej právnej otázky nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/197/2020). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

13. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalovanej nemožno uskutočniť meritorný dovolací prieskum ani v časti dovolania žalovanej podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

14. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

15. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti, v ktorej namietala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP.

16. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.